

Policijiti

NACELNIK (*s kapucí staženou na oči*) Dobrý den. Manžel není doma?

PROVOKATEROVÁ Ještě nepřišel ze služby.

NACELNIK Ze služby? Dneska má přece volno!

PROVOKATEROVÁ Ale on nemá volno rád. A co mu chcete?

NACELNIK (*popojde doprostřed pokoje a odhodí kapuci*)

PROVOKATEROVÁ ... Pan náčelníku!

NACELNIK Pssst... Ne tak hlasitě! Neřikal muž, kdy se vrátí?

PROVOKATEROVÁ Ne, šel provokovat do města – z vlastní vůle. Kdovíjak dlouho mu to potrvá.

NACELNIK Nedějte se vyrušovat. Vidím že šijete.

PROVOKATEROVÁ (*stydlivě schovává ruční práci*) Eeee... to nestojí ani za řeč. Přišívám mužovi lampasy na spodky. Cítí se v civilních šatech moc špatně, a tak chce mít na sobě vždycky nějaký detail z uniformy... aspoň vespod.

NACELNIK (*Náhle prosebným tónem*) Pane náčelníku!

PROVOKATEROVÁ (*se rozhlíží*) Copak?

PROVOKATEROVÁ Pusťte ho z téhle služby. At už nechodí provokovat v civilu.

NACELNIK A pročpak?

PROVOKATEROVÁ Nemáte ponětí, jak sešel a zhubnul od té doby, co musí chodit v civilu. On nemůže bez uniformy žít. Přímou usychá.

NACELNIK Nedá se nic dělat, drahá paní. Provokovat se musí v civilu.

PROVOKATEROVÁ A nešlo by to aspoň v policejní čepici? Hned by se cítil líp!

NACELNIK Ne, vyloučeno. Čepice by budila pozornost.

PROVOKATEROVÁ (*divnějším tónem*) To je pravda. Ale on už takovou dobu nemá koho zatknout. Před váma – to on se asi drží, ale doma je tak nevtípý, že už to s ním není k vydržení. Aspoň jedno zatčeníčko – to by mu udělalo moc dobře!

NACELNIK (*tónem příslaví*) Bez provokování není zatýkání!

PROVOKATEROVÁ (*beznadějně*) Já jsem už tomu přestala věřit.

NACELNIK A vy sama náhodou neznáte někoho, kdo by se hodil?

PROVOKATEROVÁ Kdepak! Všichni jsou loajální, až bůh brání. Ostatně, kdybych o někom věděla, hned bych to mužovi řekla, aby se tak netrápil.

Beztek se mě vždycky vyptává.

NACELNIK No a co – sousedi? Nebo vzdálenější příbuzní?

PROVOKATEROVÁ Éééé... všichni jsou státoverní. Byl tady v naší ulici je-den takový děda, co našel, jenže na podágru, a ne na vládu. A stejně brzy umřel. Nejspíš z opatrnosti.

NACELNIK Všude klid, všude ticho... Jakpak jste vlastně poznala svého muže?

PROVOKATEROVÁ To už je dávno, pane náčelníku. Tak – obvyčejně. On udal mě, já udala jeho – a tak jsme se poznali.

NACELNIK Máte děti?

PROVOKATEROVÁ Dvě, ale teď jsou zamčené. Mám je pustit?

NACELNIK Ne, kvůli mně je nevyrušujte. Chci jsem si jenom promluvit s vaším mužem.

PROVOKATEROVÁ Možná že už přišel. On vždycky ještě poslouchá na schodišti za dveřmi. Hned se podívám.

(*Vyjde – utichající kroky na schodišti. Otvírá se okno a jím vlezá Seržant*)

SERŽANT (*v civilu, nepromokavý plášť a malý zelený klobouček drží v ruce*)

Pan náčelníku u nás! Jaká pocta!

NACELNIK Psssst! Jsem tu neoficiálně. O tom si ještě promluvíme. Ale pročpak jste nepřišel dveřmi?

SERŽANT Šel jsem po sřtechách, myslel jsem, že tam snad objevím něco ilegálního. Povídám si – když už musím domů, vezmu to po sřtechách.

Je to stejně cestou a třeba zrovna tam něco treřím. Protože dole je pořád všechno v pořádku.

NACELNIK No a?

SERŽANT (*rozhodí rukama*) Nic, pane náčelníku. Jenom práctvo... Kde je žena?

NACELNIK Na schodišti, myslěla, že vás tam najde.

SERŽANT Tak to jí chvíli potrvá, protože ona vždycky poslouchá u sou-sedů za dveřmi. Neurazte se, pane náčelníku, když se převléknu? Já jsem bez uniformy jako nahý.

NACELNIK Jen se klidně převlékněte. Jste přece doma a dneska máte volno.

SERŽANT (*zmiřtí za paravánem*) To mám. Ale šel jsem stejně ven, myslel jsem si – co když zrovna dneska budu mít štěstí. Trochu jsem provokoval už dopoledne, ale marně. Každý jenom chodí a provolává slávu.

NACELNIK Kdyby u policie sloužili sami takoví jako vy – snad bychom se ani nedožili té strašné loajality... totiž, chtěl jsem říct, že díky vám máme tak ideální pořádek. Zasloužili byste povýšení.

SERŽANT (*stále ještě za paravánem – převléká se do uniformy*) To nestojí za řeč, pane náčelníku. Proste mi to nedalo, abych se neprošel a nezkusil to. Víte, já mám provokování docela rád. (*Paauza. Seržant, který skončil převlék, vychází před paraván v plně uniformě, s medailkami a se šavlí. S rozkoší se prořadne*) To je úleva! Konečně si pohovím. Nemáte ponětí, co je to za požitek – přijít z práce a převléknout se. (*Uvědomí si, že se chová příliš důvěrně*) Promiňte, prosím. (*Postaví se do pozor*) To jsou ty návyky z civilu. Civilí člověka úplně demoralizuje. Prosím za prominutí, už si dám pozor.

Hra, v níž se všichni postupně vzájemně zatknou, končí takto:

ADJUTANT Je ovšem třeba vyřešit ještě otázku, jestli policista, který už zatkl osobu, s níž je současně sám ve vztahu vzájemného zatčení, totiž pan náčelník se mnou, může zatknout osobu třetí, která ho notabene už sama předtím zatkla společně s onou první osobou, s níž ho už spojovalo ono první vzájemné zatčení.

NÁČELNÍK Zatčený nemá slovo!

ADJUTANT Nápodobně, pane náčelníku.

GENERAL Pánové, zdá se, že policie má plné ruce práce.

SERŽANT *(který stál dosud skromně stranou a ve kterém se duch vzpoury probudil napho, vymrší teď jednu paži vzhůru a nadšeně vzkřikne)* At žije svoboda!

(Přeložil Jaroslav Langer)

142

SOUKAL, Josef. Čítanka pro IV. ročník gymnázií. Praha: SPN - pedagogické nakladatelství, 2004. ISBN 80-7235-270-9.